

‘Liefde is sterk als de dood’ (Hooglied 6:7,8)
overweging 14 september 2025

Gemeente van Jezus Messias

Zonder liefde is er geen leven mogelijk en zonder leven is er geen liefde mogelijk. Leven en liefde zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Ze halen het beste in elkaar naar boven. Liefde is een sterke kracht die mensen verbindt en helpt om muren van oordelen te overwinnen.

Liefde zoals Christus ons die heeft voorgeleefd wil respect naar de ander tonen. Liefde geleefd vanuit zijn hart is een overrompelende liefde. Liefde die zonder voorwaarden wordt geschonken en de naaste in het Licht van het leven plaatst. Werkelijke liefde is elkaar het licht in de ogen gunnen. Dat je elkaars talenten in een samenzijn doet oplichten.

De liefde die Christus ons heeft voorgeleefd is een bijzondere. Het is niet zo’n grote kunst om iemand liefde te geven die je heel erg mag. Of waar je verliefd op bent geworden. Liefde vanuit de navolging van Christus is niet oordelende liefde schenken aan je naaste die je misschien niet begrijpt. Liefde die uitdaagt respect te tonen voor diegene waar je het politiek of theologisch geheel mee oneens bent. Juist dan, juist wanneer je die onbegrepen ander met liefde gaat benaderen ontstaat er leven, verdiepend leven. Als het gaat schuren komt er immers glans.

‘Sterk als de dood is de liefde’: zo beschrijft het lied der liederen ‘Hooglied’ de kracht van gunnende liefde. Liefde beschreven in het Hooglied is er vooral één die je moet ervaren, proeven en doen. Je schroom overwinnen.

Liefde is met andere woorden vooral een **werkwoord**. Liefde wordt concreet in een handeling. Liefde wordt en gebeurt. In het oefenen krijgt liefde gestalte. In het vervullen van het verlangen van de ander wordt het zichtbaar. Liefde is niet iets wat zonder werkwoord kan. Ware liefde is arbeid. Het Hooglied herinnert ons eraan dat liefde een werkwoord is. Liefde valt niet zo maar uit de lucht.

De filosoof Erich Fromm noemt liefde een actieve kracht. Liefde is een kunde, een kunst. Hij verbindt aan liefde het werkwoord **geven**. In het geven ontstaat de intermenselijke ontmoeting. Geven roept weer geven op bij diegene die ontvangt. Wie geeft, krijgt altijd voldoende terug.

Ook koppelt hij het werkwoord **respecteren** aan het thema liefde. Aandacht hebben voor iemands eigenheid en een aandachtig oog voor groei en ontwikkeling van iemands identiteit.

De werkwoorden **geven** en **respecteren** vormen ook de basis voor de opbouw van de gemeente van Christus. Juist in de gemeente vierten we de eenheid in verscheidenheid. De maaltijd van de Heer is bij uitstek het sacrament waarin we deze kernwoorden concreet maken. Brood en wijn wordt aan iedereen gedeeld, niemand uitgezonderd.

De Liefde van Christus vormt het hart van het avondmaal. Zo staan we straks, tijdens het respectvol aan elkaar delen van brood en wijn als verschillende mensen in een kring. Niemand wordt in de gemeente van de Messias deze symbolen van eenheid geweigerd. Ook aan diegenen waar we moeite mee hebben, die we lastig vinden, die we niet goed begrijpen, delen we royaal, koninklijk. Om de eenheid en gelijkwaardigheid uit te drukken staan we in een kring. Symbool voor de gunnende liefde van Christus voor ieder mens. Iedereen is elkaars gelijke.

Zo aan het begin van een nieuw kerkelijk seizoen is het goed om als gemeente weer eens goed deze verscheidenheid te beseffen. Tot een diep niveau in onszelf door te laten dringen, dat we als verschillende mensen, met eigen ideeën en meningen samenkomen in hetzelfde heilige huis en in dezelfde kring staan. Het vierten van de maaltijd met mensen die er religieus en sociaal verschillende ideeën op na houden, is eigenlijk een unieke gebeurtenis. Te vaak trekken we in de samenleving als gescheiden groepen op en leven we in onze eigen bubbel. Het is een uitdaging en een opdracht om in deze verscheidenheid de gemeente van Christus op te bouwen. Dit gaat alleen lukken, wanneer we ons laven aan de bron van ons samenzijn: de liefde van Christus.

Heb de moed om te geven, heb het lef respect te tonen.

Het vraagt om geloof in de kracht van de Liefde. Je hebt het niet in de hand. Het valt je toe. Als mens, als gemeente. Hans Andreus dicht over het ongrijpbare van de liefde:

‘Maar zeg het aan geen mens,
ze zouden je niet geloven.’

Het is onze opdracht het juist wel te gaan geloven; en er aan te werken.
Moge het zo zijn

Wanneer ik morgen doodga,
vertel dan aan de bomen
hoeveel ik van je hield.
Vertel het aan de wind,
die in de bomen klimt
of uit de takken valt,
hoeveel ik van je hield.
Vertel het aan een kind
dat jong genoeg is om het te begrijpen.
Vertel het aan een dier,
misschien alleen door het aan te kijken.
Vertel het aan de huizen van steen,
vertel het aan de stad
hoe lief ik je had.

Maar zeg het aan geen mens,
ze zouden je niet geloven.
Ze zouden niet willen geloven dat
alleen maar een man
alleen maar een vrouw
dat een mens een mens zo liefhad
als ik jou.